

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-116(32)/15/16//TN/BZ

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2016 r.

DECYZJA DNR-1/40/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) oraz w związku z art. 33a ust. 1 pkt 3 ustawy z 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2015 r. poz. 322), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek przedsiębiorcy TIMEX-ELEKTRO spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Szczecinku, w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/7/2016 z 22 stycznia 2016 r., dotyczącej nałożenia kary za niewykonanie przez przedsiębiorcę TIMEX-ELEKTRO spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Szczecinku decyzji nr DNR-1/80/2015 z 26 sierpnia 2015 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Pismem z 5 lutego 2016 r. przedsiębiorca TIMEX-ELEKTRO spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Szczecinku (zwany dalej „stroną postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „Prezesem UOKiK” lub „organem nadzoru”) nr DNR-1/7/2016 z 22 stycznia 2016 r. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania nie wykonała pkt 1 lit. b decyzji nr DNR-1/80/2015 z 26 sierpnia 2015 r. i na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 3 ustawy z 12 grudnia 2003 roku o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2015 r. poz. 322), zwanej dalej „ustawą

o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

W piśmie z 5 lutego 2016 r. strona postępowania zwróciła się o ponowne rozpatrzenie sprawy wnioskując o odstąpienie od nałożonej przez Prezesa UOKiK w decyzji nr DNR-1/7/2016 z 22 stycznia 2016 r. kary pieniężnej oraz przedstawiła okoliczności, które w jej opinii przemawiają za uwzględnieniem tego żądania. W związku ze złożonym wnioskiem, pismem z 24 lutego 2016 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmian stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji, a wydaniem decyzji przez organ odwoławczy (*vide* wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 października 2009 r., II OSK 1565/08). Powyższe stanowisko nie traci na aktualności także w przypadku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa UOKiK na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym to postępowaniu funkcję odwołania pełni wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W istocie bowiem w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien rozpatrzeć sprawę na nowo w jej całokształcie, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak celowość i słuszność rozstrzygnięcia.

Przesłanką do nałożenia przez Prezesa UOKiK kary pieniężnej o której mowa w art. 33a ust. 1 pkt 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest niewykonanie przez producenta lub dystrybutora decyzji organu nadzoru wydanej na podstawie art. 24 ust. 1, 2 albo 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 24 ust. 11 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w przypadku stwierdzenia, że produkt stwarza poważne zagrożenie, organ nadzoru nadaje decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

Zasadą obowiązującą na gruncie prawa administracyjnego jest, iż przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja – również wydana w oparciu o ustawę o ogólnym

bezpieczeństwie produktów - nie ulega wykonaniu (art. 130 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego). Nie ma ona jednak zastosowania w przypadku nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Nadanie decyzji takiego rygoru sprawia, że obowiązki które zostały w niej ustalone, muszą być wykonane, zanim jeszcze decyzja zyska trwałość właściwą decyzjom ostatecznym w rozumieniu art. 16 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Aby więc można było uznać, że kara pieniężna nałożona zaskarżoną decyzją jest niezasadna, należy wykazać, że strona postępowania wykonała nałożony na nią obowiązek w terminie wyznaczonym przez organ nadzoru.

W decyzji nr DNR-1/7/2016 z 22 stycznia 2016 r. Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania nie wykonała nałożonego na nią w pkt 1 lit. b decyzji nr DNR-1/80/2015 z 26 sierpnia 2015 r. obowiązku natychmiastowego wycofania z rynku rozgałęźników model R-1-P. Zgodnie z art. 24 ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wycofanie produktu z rynku polega na odebraniu przez producenta wszystkich egzemplarzy produktu od dystrybutorów oraz zakazaniu prezentowania i oferowania przez dystrybutorów takiego produktu konsumentom. Nie ulega więc wątpliwości, że to producent powinien wykazać się inicjatywą i – po otrzymaniu takiej decyzji – skontaktować się ze swoimi odbiorcami. Przepisy prawa nie definiują terminu „natychmiastowy”, jest on jednak uznany w języku polskim za synonim wyrazu „niezwłocznie”, którym m.in. posługuje się art. 35 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przyjmuje się, że termin ten oznacza podjęcie działań bez nieuzasadnionego odwlekania i w jak najkrótszym czasie. W opinii Prezesa UOKiK, po ponownym przeanalizowaniu sprawy brak jest podstaw do uznania, by w niniejszej sprawie strona postępowania w taki właśnie sposób się zachowała. Strona postępowania odebrała decyzję nr DNR-1/80/2015 z 26 sierpnia 2015 r. dnia 31 sierpnia 2015 r., a przedstawione przez nią dowody świadczą o poinformowaniu wszystkich dystrybutorów za pośrednictwem poczty elektronicznej o konieczności zwrotu rozgałęźników dopiero w toku kontroli realizowanej w listopadzie 2015 roku przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, a więc po otrzymaniu informacji o wszczęciu postępowania w sprawie niewykonania nałożonego obowiązku. W opinii Prezesa UOKiK nie można uznać, by przystąpienie do wykonywania nałożonego obowiązku po ponad dwóch miesiącach było działaniem „natychmiastowym”. Strona postępowania w żaden sposób nie wyjaśniła tej zwłoki, a enigmatyczne powoływanie się na bliżej niesprecyzowane trudności w skontaktowaniu się z dystrybutorami nie mogą stanowić podstawy do uchylecia zaskarżonej decyzji. Art. 10 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów zobowiązuje producentów do takiego zorganizowania prowadzonej działalności, aby umożliwiło to m.in.

wycofanie produktu z rynku. W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie można mówić o zrealizowaniu przez stronę postępowania tego obowiązku.

Po przeanalizowaniu pozostałych argumentów podniesionych przez stronę postępowania Prezes UOKiK stwierdza, że także one nie mogą stanowić przesłanek do uchylenia nałożonej kary pieniężnej.

Strona postępowania powołuje się na okoliczność rozpoczęcia wycofywania rozgałęźników z rynku już 13 lipca 2015 r., podczas gdy decyzją nakazującą jej wycofanie z rynku tych produktów otrzymała dopiero 31 sierpnia 2015 r.

Jak już wskazano wyżej, zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną, w związku z niewykonaniem nałożonego w decyzji nr DNR-1/80/2015 z 26 sierpnia 2015 r. obowiązku natychmiastowego wycofania z rynku rozgałęźników. Jeśli strona postępowania uznała, że wskazany wyżej obowiązek był nieuzasadniony (np. ze względu na to, że wcześniej wycofała z rynku produkty), powinna podnieść to we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wniesionym od decyzji DNR-1/80/2015, a nie decyzji DNR-1/7/2016. Strona postępowania nie skorzystała z przysługującego jej prawa i decyzja DNR-1/80/2015 jest decyzją ostateczną. W związku z tym, podniesiona przez nią okoliczność nie stanowi przesłanki do uchylenia zaskarżonej decyzji, podobnie jak kolejny z powołanych argumentów – iż w wyniku podjętych przez nią działań odebrała od dystrybutorów znaczne ilości produktów, w których zostały usunięte usterki. Prezes UOKiK musi jednak podkreślić, że w jego opinii jest wysoce prawdopodobne, że gdyby strona postępowania przystąpiła do odbioru rozgałęźników we wrześniu, a nie w listopadzie 2015 r., liczba ta byłaby znacznie wyższa.

Ostatnim z podniesionych przez stronę postępowania argumentów jest nieadekwatność kary administracyjnej do „całości postępowania”.

Również z tym zarzutem Prezes UOKiK nie może się zgodzić. Zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wysokość kary pieniężnej ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Materiał dowodowy, którym dysponował Prezes UOKiK w chwili wydania zaskarżonej decyzji nr DNR-1/7/2016 z 22 stycznia 2016 r. uzasadniał nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo

- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK po ponownej analizie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę w toku postępowania odwoławczego - zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia - nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek, które przemawiałyby za uchyleniem zaskarżonej decyzji. W całości należy podtrzymać wszelkie argumenty wskazane w zaskarżonej decyzji, uzasadniające nałożenie na stronę kary pieniężnej oraz jej wysokość. Zadaniem Prezesa UOKiK jako organu nadzoru jest zagwarantowanie bezpieczeństwa konsumentom, poprzez eliminowanie z rynku produktów niebezpiecznych. Prezes UOKiK stara się to zadanie realizować w ramach współpracy z przedsiębiorcami, umożliwiając im podejmowanie dobrowolnych działań. W przypadku jednak, gdy przedsiębiorca nie współpracuje z Prezesem UOKiK, ten ostatni dysponuje możliwością przymuszenia go do takich działań, a jeśli przedsiębiorca nie wykonuje nałożonego obowiązku – nałożenia na niego kary pieniężnej. Podkreślić również należy, że uzasadnieniem dla nadania decyzjom Prezesa UOKiK wydawanym na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów rygoru natychmiastowej wykonalności jest poważne zagrożenie stwarzane przez produkt. Taka przesłanka zaistniała w przypadku wprowadzonych przez stronę postępowania na rynek rozgałęźników – przeprowadzone badania laboratoryjne wykazały m.in. brak odporności materiału izolacyjnego podtrzymującego części czynne gniazd na podwyższoną temperaturę i na kontakt z ogniem lub łukiem elektrycznym. W opinii laboratorium przeprowadzającego badania, produkty te stwarzały ryzyko poparzenia konsumenta i możliwość powstania pożaru. W sytuacji realnego zagrożenia życia i zdrowia konsumentów Prezes UOKiK nie może postawać bierny i musi – działając w granicach prawa – przymusić przedsiębiorcę do wyeliminowania zagrożenia. Prezes UOKiK wymierzając zaskarżoną karę pieniężną kierował się zasadą proporcjonalności – uznał ją za konieczną, niezbędną i nie nadto dolegliwą, stanowi ona bowiem jedynie 10% maksymalnej ustawowej wysokości kary przewidzianej za ten czyn. Kara ta powinna również skłonić w przyszłości przedsiębiorcę do współpracy z Prezesem UOKiK i do takiego zorganizowania swojej działalności, by – w sytuacji wprowadzenia na rynek produktu niebezpiecznego – był w stanie go w sposób szybki i sprawny wycofać. W związku z powyższym, Prezes UOKiK stwierdził,

że decyzja nr DNR-1/7/2016 z 22 stycznia 2016 r. była prawidłowa i brak jest podstaw do jej uchylenia.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Nadzoru Rynku

Jadwiga Gunerka